

ת"פ 51183/04/19 - מדינת ישראל נגד עדיאל יצחק עזריה

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 51183-04-19 מדינת ישראל נ' עזריה
בפני כבוד השופטת ענת חולתא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עדיאל יצחק עזריה

הנאשמים

הכרעת דין

1. החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירות ובמעשים המיוחסים לו בכתב האישום.

רקע

2. נגד הנאשם הוגש ביום 28.4.19 כתב אישום המייחס לו עבירת **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - החוק) וכן עבירת **תקיפה הגורמת חבלה ממש**, לפי סעיף 380 לחוק.

על פי כתב האישום, אהרון שפורקר (להלן - המתלונן) הוא שוטר והנאשם הוא שכנו.

ביום 24.9.18 בשעה 12:40 או בסמוך לכך, ברח' בילו באשקלון, נהג המתלונן ברכב והנאשם עמד וחסם את דרכו של המתלונן.

המתלונן פנה לנאשם ושאל מדוע במהלך הלילה הפריע והרעיש בשכונה, יחד עם נוספים. הנאשם חייך ואיים על המתלונן בפגיעה שלא כדין בגופו בכך שאמר לו כי "יזיין אותו" וכן "בוא אני ואתה נלך אני אפוצץ אותך".

הנאשם הכניס את פלג גופו העליון לרכבו של המתלונן. המתלונן דרש מהנאשם לזוז כדי שיוכל להמשיך בנסיעה והנאשם סירב.

המתלונן יצא מהרכב ואז הנאשם תקף אותו בכך שחנק אותו והיכה בראשו באגרופים.

המתלונן הצליח לחלץ עצמו מהתקיפה אבל הנאשם תקף אותו פעם נוספת באגרופים לראשו. בהמשך לכך, אדם אחר, שהיה יחד עם הנאשם, הפיל בקבוק בירה, שהתנפץ בסמוך למתלונן.

עמוד 1

כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן חבלות של ממש בדמות נפיחות במצח והוא פנה לטיפול רפואי.

מהלך המשפט:

3. ביום 5.12.19 כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום כדלקמן:

הנאשם אישר את האמור בחלק הכללי.

עובדה 1 - הנאשם אישר שהיה במקום במועד האמור, אך לא חסם את דרכו של המתלונן.

עובדה 2 - הנאשם טען, כי המתלונן פנה אליו בצורה בוטה ומזלזלת ואישר את המלל המיוחס לו.

עובדה 3 - הנאשם אישר שלאחר שהמתלונן פנה אליו באותה צורה וצעק עליו, אכן אמר את המשפט המיוחס לו.

עובדה 4 - הנאשם אישר שעמד במקום, אך לא מנע מהמתלונן להמשיך בנסיעה ולא הפריע לו.

עובדה 5 - הנאשם טען, כי המתלונן הטיח את דלת המכונית בפניו ואז יצא מהמכונית, היכה את הנאשם וחנק אותו. הנאשם בתגובה פעל על מנת להגן על עצמו.

עובדה 6 - הנאשם כופר במיוחס לו ברישא וכופר, מחוסר ידיעה, בסיפא.

לגבי עובדה 7 - הנאשם כופר במיוחס לו.

לאור האמור, הנאשם הודה בעבירת איומים, אם כי בנסיבות שונות מאלה המתוארות בכתב האישום.

4. בפתח הדיון ביום 11.3.2020, שנקבע מראש לשמיעת פרשת התביעה, הודיע ב"כ המאשימה, כי שניים מתוך העדים שזומנו לא התייצבו. לאור זאת, נשמעו ארבעה עדי תביעה בלבד:

ע"ת 9 - **אלירן שטרית**, שוטר שריכז את הטיפול המשטרתי באירוע בזירה.

ע"ת 1 - **אורטל ביניאשוילי**, עדת ראיה ושכנתו של המתלונן.

ע"ת 4 - המתלונן **אהרון שפורקר**.

ע"ת 7 - **דניאל קלמיקוב**, שוטר שהגיע ראשון אל הזירה.

כמו כן, הוגשו המוצגים הבאים:

ת/1 - דו"ח פעולה של השוטרים אנדריי יאקימוב, שעניינו טיפול בפנייה למוקד 100 על ידי המתלונן, בנוגע לנאשם, מספר ימים **עובר** לאירוע.

ת/2 - תמונות המתלונן.

ת/3, ת/3א - דיסק פניה למוקד 100 של המתלונן בנוגע לאירוע ותמלול הפניה.

ת/4 - דו"ח פעולה של השוטרים דניאל קלמיקוב.

ת/4א - העתק נוסף של דו"ח הפעולה של השוטרים דניאל קלמיקוב.

נ/1 - מזכר של השוטרים דוד אלסרי בנוגע לשיחה עם המתלונן מיום 27.9.18.

נ/2 - מזכר של השוטרים דוד אלסרי בנוגע לשיחה עם העדה אורטל, מיום 27.9.18.

נ/3 - מזכר של השוטרים אגרנט מיום 27.9.18, לגבי אי הגעת אורטל לעדות במועד שתואם וניסיון זימון נוסף.

5. בשל מצב החירום במדינה, נדחה הדיון שנקבע לתאריך 31.3.2020 ליום 6.7.2020.

6. ביום 6.7.2020 הסתיימה שמיעת ההוכחות.

מטעם המאשימה העידה ע"ת 3 **אירינה רומניוק**, החוקרת שגבתה את העדויות בתיק.

וכן העידו **הנאשם**, ועד הגנה מטעמו - **אברהם אוריאל עזריה**, בן דודו וחברו של הנאשם שהיה עד ראיה לאירוע (להלן יכונה "אברהם").

כמו כן, הוגשו המוצגים הבאים:

ת/5 אמרת נאשם

נ/4 מסמכים רפואיים של המתלונן

נ/5 צילומים של הנאשם

נ/6 אמרת העד אברהם במשטרה

תמצית הכרעת הדין

7. כפי שיפורט להלן, שני עדי הראיה לאירוע - עדת התביעה **אורטל** ועד ההגנה **אברהם** מתארים אירוע **דומה** אך לא זהה. זאת, ביחס לחלקו הראשון של האירוע שכן **אורטל** מעידה, שלא ראתה במו עיניה את ההתרחשות בחלקו השני של האירוע ובעניין זה עומדת עדותו של **אברהם** בלבד.

עדויות שני עדי הראיה אינן מתיישבות באופן מלא הן עם עדות המתלון והן עם עדות הנאשם.

מחמת חקירה לקויה של האירוע וחוסרים בתיק החקירה, אין בפני בית המשפט הסברים אפשריים לחלק מאי-ההתאמות. משום חוסרים אלה, הכרעת הדין שלהלן מבוססת בעיקרה על ציר עדותו של **עד ההגנה אברהם**. במקום שבו עדותו בבית המשפט שונה מהודעתו במשטרה, העדפתי את הודעת העד במשטרה.

ביחס לעדת הראיה **אורטל** בשל אי התאמה בעניין מהותי בין עדותה ובין תלונת המתלון, אי התאמה שלא בוררה כלל בחקירה, לא ביססתי ממצאים מרשיעים על עדותה של העדה כשלעצמה.

בניתוח כלל העדויות והראיות המסקנה המתחייבת היא, כי הנאשם יזם את האירוע האלים ללא הצדקה והביא להסלמתו בהתנהגותו הפסולה. לא עומדת לנאשם הגנה או צידוק להתנהגותו ועל כן מתחייבת הרשעתו בדין.

תמצית סיכומי הצדדים:

8. המאשימה עתרה להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום בהסתמך על עדויות עדי התביעה והראיות שהוגשו על ידה.

ביחס לעד התביעה השוטר **אלירן שטרית**, מתבקשת הסתמכות על עדותו בדבר אמרת המתלון בזירה והנפחות בפניו בה הבחין. המתלון אמר לו ששאל את הנאשם לגבי רעש שהקים בלילה הקודם, וכשביקש מהנאשם לזוז, הנאשם תקף את המתלון ולאחר מכן ברח מהמקום.

המתלון סיפר לו, שקיימת היכרות מוקדמת בינו ובין המתלון, על רקע התנכלות הנאשם כלפיו בשל היותו שוטר וכי המתלון אמר לו "אני שם עליך זין ועל כל המשטרה". כמו כן, המתלון סיפר, שהנאשם היה עם אדם נוסף, ששבר בקבוק בירה וזרק אותו לעבר המתלון, אך לא פגע בו.

המאשימה טוענת, כי טיפול המשטרה באירוע לא היה מוטה בשל זהות המתלון. הובהר, כי בעת קריאה לשוטרים למקום לא נמסרה זהות המתלון ורק לאחר הגעת העד למקום הוא הבחין שהמתלון מוכר לו מעבודתו באותה תחנת משטרה. בהקשר זה גם הובהר, כי האירוע סווג כאירוע תקיפה ולא תקיפת שוטר וגם השוטר קלמיקוב שהגיע ראשון לאירוע לא ידע מראש שהמתלון הוא שוטר. גם כשהגיע לזירה סבר בתחילה שהמתלון הוא מודיע שראה את האירוע ולא הקורבן (ת/4א).

ביחס לעדת התביעה **אורטל ביניאשוילי** הפנתה המאשימה **לנ/3** ולפיו החוקרת אגרנט, שהייתה במשמרת לילה,

ניסתה ליצור קשר עם אורטל ביום 27.9.18 בשעה 00:15 ולא היה מענה, אך כבר למחרת בשעה 8:16 הגיעה למסור הודעתה במשטרה.

העדה **אורטל** היא שכנה של המתלון ומכירה אותו מזה כעשור. אין לה היכרות מוקדמת עם הנאשם. על פי עדותה, בזמן האירוע ירדה למטה וראתה את המתלון יושב במכוניתו ואת הנאשם עומד מחוץ למכונית, ליד חלון הנהג. לדבריה, ראתה שהנאשם מכה את המתלון, בעוד המתלון יושב במכונית. המתלון התגונן בהרמת יד לכיוון פניו, והמשקפיים שלו "עפו". כן העידה, שבתום האירוע שוחחה עם המתלון שסיפר לה, שהנאשם "רודף אחריו כמה זמן". העדה הדגישה, שלא יצרה קשר עם המתלון לאחר האירוע ולא שוחחה איתו בנושא.

המתלון העיד, שהנאשם מתגורר בסמיכות לביתו ופעמים רבות בעבר הרעיש מתחת לבניין בו מתגורר המתלון. המתלון סיפר על התנהגות מכוונת מצד המתלון כלפיו בשל היותו שוטר, ולמשל שהיה עובר לידו, מגחך ויורק.

המתלון הדגיש בעדותו, שנזהר מאד מהפעלת סמכויות שיטור במקום מגוריו ולכן החליט לפנות למשטרה באמצעות מוקד 100, ככל אזרח.

לדבריו, בעת האירוע הנאשם החל להכות אותו בהיותו ברכבו. בהמשך, הנאשם לפת אותו ומשך אותו החוצה והמשיך להכות אותו. כתוצאה מכך נחבל. המאשימה הפנתה לתיעוד החבלות **ת/2**.

המתלון מסר, כי במקום היה אדם נוסף, ואף התנפצה זכוכית, אך הוא לא ידע לומר מי האדם הנוסף, או מה קרה עם הזכוכית שהתנפצה. המתלון סבר, שהשכנה אורטל ראתה את האירוע כולו, כיוון שהיא מתגוררת בקומה הראשונה ולא זכר ששוחח איתה או שראה אותה במהלך האירוע.

המאשימה מציעה, שבעת האירוע עצמו, עת הנאשם היה נסער והקשב שלו היה נתון לדברים אחרים, הוא לא זכר מי בדיוק היה במקום והאם ראה את אורטל השכנה. לעניין זה, אין רלוונטיות להיכרות המקדימה בין אורטל לשוטר או לקשר משפחתי נטען ביניהם.

המאשימה הפנתה לעדותה של **אורטל**, לפיה היתה במקום, שוחחה עם המתלון ואף ניסתה להרגיע את בתו שהייתה נסערת. לדעת המאשימה, העובדה שהמתלון לא זכר זאת, היא אך טבעית ואנושית.

המתלון עומד על כך, שסיפר לשוטר **קלמיקוב (ת/4א')** לגבי המלל המאיים כלפיו וכן הדגיש, שמעולם לא ייחס לנאשם עצמו שימוש בבקבוק. המתלון לא ידע להסביר מדוע השוטר קלמיקוב רשם כך או אחרת. המאשימה מציעה, שהשוטר לא דייק בפרטים ולא הבין את האירוע לעומקו בעת ההגעה הראשונית לזירה, תוך כדי רעש והמולה. לדעת המאשימה אין בכך להשליך על מהימנות המתלון. לעניין זה המאשימה מפנה גם לעדות השוטר, שכשהגיע למקום סבר שהמתלון הוא מודיע שראה את האירוע ולא הבין שהוא הקורבן. לדברי המאשימה, השוטר לא הבין כלל את האירוע.

בנוסף, לשאלת ב"כ הנאשם לגבי מסירת שמה של העדה אורטל רק בחקירת מח"ש, המתלון השיב, שמסר את שמה כבר בשלב החקירה המשטרית ולא יודע מדוע הדבר לא נרשם. המאשימה הפנתה לכך, שבפועל העדה אורטל מסרה הודעה במשטרה כבר יומיים לאחר האירוע, בעוד שחקירת מח"ש התקיימה ביום 4.11.18. כן הפנתה המאשימה ל**נ/1**,

מזכר של החוקר אלסרי ממנו ניתן להבין, ששמה של העדה כבר נמסר בעבר על ידי המתלון.

לעניין זה, אין מחלוקת, שתיק המח"ש נסגר מ"חוסר אשמה" וב"כ המאשימה לא חלק על כך, שסגירת התיק נעוצה בעובדה שאין מדובר באירוע של תקיפת שוטר, שכן השוטר לא היה בתפקיד ועל כן התיק איננו בסמכות מח"ש. עצם סגירת התיק היא, איפוא, עובדה ניטרלית במשפט זה.

9. **ב"כ הנאשם** עתר לזיכוי הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום ולהעדיף את גרסת הנאשם וגרסת עד ההגנה אברהם התומכת בו, על פני עדויות המאשימה.

נטען, כי יש להסתפק בעבירת האיומים בנסיבות שהנאשם הודה בהן במענה לכתב האישום, השונות מנסיבות כתב האישום.

נטען, כי מדובר בנאשם שלקח אחריות על חלקו באירוע, כפי שהוא הבין וחווה אותו. הנאשם מבין את ההשלכות של הודיה בבית המשפט ויש בכך תמיכה במהימנותו.

נטען, שהשוטר **שטרית**, שניהל את האירוע, הוא עמית לעבודה של המתלון בתחנת המשטרה באשקלון, מזה כ-5 שנים. נטען, כי תשובות העד בחקירתו הנגדית אינן מספקות והעד השיב למרבית השאלות ש"אינו זוכר". כמו כן במענה לשאלה מדוע לא תיעד פרטי עדי ראיה לאירוע במזכרו לא ידע להשיב ואמר כי "לא בהכרח" מדובר בפעולה שצריכה להיעשות. לדעת ב"כ הנאשם, תשובה זו מתמיהה. בהקשר זה הפנה גם לעדות השוטר **קלמיקוב**, שבמענה לשאלה דומה השיב, כי הניח שהשוטר שטרית, שהוא הוותיק במקום, יזין את פרטי העדים.

ב"כ הנאשם הפנה להבדלים לא מוסברים בין דוחות הפעולה של שני השוטרים. כך, בדו"ח של השוטר קלמיקוב נרשם מפי המתלון, שהנאשם שבר בקבוק ואיים לתקוף אותו בשבר בקבוק ואילו בדו"ח של השוטר שטרית הדבר איננו מופיע. שני העדים עמדו על כך, שרשמו את הדברים כפי שנמסרו להם. לעניין זה הודגש, כי התיאור בדו"ח של השוטר קלמיקוב אינו נכון עובדתית וגם המתלון העיד שאינו נכון.

העדה **אורטל בינאשוילי**, מסרה בעדותה שהיא קרובת משפחה של המתלון וכן שכנתו. לדבריה מכירים מזה כעשור ומתראים באירועים. העדה מסרה הודעה במשטרה שלושה ימים לאחר האירועים. שמה של העדה אינו מוזכר שהודעת המתלון או בדו"ח פעולה ואי אפשר ללמוד כיצד הופיעה שמה בתיק החקירה.

המתלון מסר גרסה שונה לגבי ההיכרות ביניהם והכחיש קשר משפחתי. כמו כן מסר בתוקף, שלא ראה את העדה בזמן האירוע ובהמשך העיד שהדברים מעורפלים והוא אינו זוכר.

נטען, כי היעדר הזיכרון שתקף את המתלון בעדותו צריך להשליך על הערכת מהימנותו.

נטען, כי העדה עמדה על כך שצפתה באירוע, שוחחה עם השוטרים במקום ואף השיבה לשאלותיהם. כן העידה, שלאחר האירוע נשארה במקום ושוחחה עם המתלון, עם בתו וגם בעלה היה לידה והם עסקו בעיקר בהרגעת הילדה, בתו של המתלון. אין תיעוד לכך בחומר החקירה מהזירה.

כמו כן, העדה טענה בתוקף שלא שוחחה עם המתלון בשלושת הימים שלאחר האירוע ובהמשך שינתה מעדותה ואמרה שאיננה זוכרת.

לדעת ב"כ הנאשם, עובדות אלה מלמדות, שמדובר בעדות "מוזמנת" על ידי המתלון.

גרסת הנאשם היא, שהמתלון הטיח בפניו את דלת המכונית. המתלון הכחיש את הדבר ואולם במהלך חקירתו הנגדית שינה מעדותו ואישר שהדלת פגעה בנאשם.

נטען, כי הסתירות בעדויות עדי התביעה צריכות להיזקק לזכות הנאשם וכי הסתירות בגרסאות המתלון, צריכות להוביל לדחיית גרסתו.

נטען, החוקרת רומניק לא ידעה להסביר מדוע לא עימתה את המתלון בחקירתו עם הפער בין שני דוחות השוטרים. כמו כן לא ידעה להשיב, מדוע לא נעשה ניסיון לאתר עדי ראיה נוספים, או לבדוק מצלמות במקום.

נטען, כי מחדלי החקירה שבתיק צריכים להיזקק לזכות הנאשם.

נטען, כי עד ההגנה אברהם תומך בגרסת הנאשם ועדותו ברורה, עקבית וסדורה. מעדותו ניתן ללמוד, כי גרסת המתלון לפיה האירוע התרחש בתוך הרכב, היא שקרית.

עד זה ראה שהמתלון הטיח את דלת המכונית בפניו של הנאשם ואז יצא מהמכונית וחנק את הנאשם, שהגיב למעשה באלימות מצדו.

במענה לשאלת בית המשפט לגבי אי התאמה בין גרסת הנאשם והעד בעניין הכנסת גופו של הנאשם לתוך המכונית של המתלון ב"כ הנאשם השיב, שאפשרות זו אינה מתיישבת עם העובדה שהנאשם קיבל מכה מדלת המכונית בראשו. לכן, בהכרח הנאשם היה חייב להוציא את הראש ולהיות מחוץ לדלת בטרם נפגע.

נטען, כי גם האיומים לגביהם הנאשם לקח אחריות נאמרו לאחר שהמתלון התגרה בו וגם בעניין זה עד ההגנה תומך בגרסת הנאשם.

דין והכרעה

תמצית הדברים:

10. לאחר שבחנתי את הראיות ואת טענות הצדדים המסקנה המתחייבת היא, כי יש להרשיע את הנאשם בעבירת האיומים, כגרסת המאשימה ולא כגרסת הנאשם וכן יש להרשיעו בעבירה של תקיפה חבלנית.

11. למרבה הצער, בתיק זה התרחשו תקלות לא מבוטלות הן בהתנהלות הסיירים והן באופן ביצוע החקירה. תקלות אלה, סיבכו את ההליך הפלילי וכן חשפו את המתלון לטענות בדבר פגיעה ביושרו האישי, שלא בצדק. בסופו של

דבר, לא מדובר במחדלים ותקלות שיצרו ספק באשמת הנאשם וההתרשמות היא שהם פגעו בעיקר במתלון (ובעקיפין, בציבור בכללותו), ואולם מקום בו אי-התאמות שלא נחקרו חייבו הנחות עובדתיות לזכות הנאשם, הדבר נעשה.

12. כפי שיפורט עוד להלן, בין היתר אי-התאמות שלא נחקרו בין עדות המתלון לעדות עדת הראיה אורטל. זאת, בפרט בנוגע לעניין מהותי ומרכזי והוא **מתי** החל אקט האלימות הפיזית מצד הנאשם כלפי המתלון. בעניין זה, גם המאשימה לא דקה בסיכומיה ביחסה גם לגרסת המתלון, כי הנאשם החל להכותו בעודו ישוב במכונית, כעדות העדה **אורטל**. אלא שהמתלון לא העיד כך כלל ואף הדגיש במפגיע, כי האלימות החלה רק **עם פתיחת הדלת**.

13. בשל אי התאמה מהותית ולא מבוררת זו, ציר הבחינה המרכזי של הראיות ושל נקודות המחלוקת בין הנאשם למתלון הוא עדות עד ההגנה, **אברהם**, בן דודו וחברו הקרוב של הנאשם, שהיה עימו במקום ביום האירוע. כפי שיובהר להלן, ניתוח עדות **אברהם** מובילה להרשעת הנאשם בדין והיא אינה מתיישבת עם עדותו הממזערת והמיתממת של הנאשם. בנוסף, מקום בו העד **אברהם** העיד בבית המשפט באופן השונה מהודעתו במשטרה, מכלול הנסיבות מלמדות, כי יש להעדיף את עדותו במשטרה על פני עדותו בפני.

14. אין להרבות מילים ביחס לאפשרות שהועלתה על ידי הנאשם, כי המתלון קיבל במקרה זה יחס מועדף בשל היותו שוטר בתחנת אשקלון. העובדות מדברות בעד עצמן: למרבה הצער, האופן הבלתי מספק שבו טופל האירוע בשטח, ובהמשך בשלב החקירה מלמד, כי יחס "מועדף" ודאי שלא היה כאן. כמו כן, אין כל בסיס בראיות לטענה הנרמזת, בדבר התערבות המתלון בחקירה או ל"הזמנת" ראיות.

להלן נימוקי המפורטים.

הרקע לאירוע המתואר בכתב האישום

15. הנאשם והמתלון מתגוררים בבניינים שונים באותה שכונת מגורים. הן המתלון והן הנאשם מעידים על אירועים קודמים בהם נפגשו, כאשר המתלון מעיד, כי ברקע למפגשים התנהגות מציקה ומרעישה מצד הנאשם וכן הטרדות על רקע היותו שוטר. לעומתו הנאשם, העיד שנהג מגיל צעיר להגיע בסמיכות לבניין בו מתגורר המתלון כדי לעשן הרחק מעיני הוריו. לדבריו המתלון היה מגרש אותו ומעליב אותו ללא כל סיבה והוא נטר לו טינה בגין כך. הדברים עולים בעוצמה רבה גם מהודעת הנאשם בחקירה.

16. עדות המתלון בנוגע לרקע נמשך של התנהגות מרעישה ומטרדה מצד הנאשם נתמכת בדו"ח הפעולה **ת/1** - פניה למוקד 100 בגין הקמת רעש קבועה על ידי המתלון, מספר ימים **עובר** לאירוע שבכתב האישום. בנוסף, **ת/1** תומך בעדות המתלון, אשר הרשימה ככנה ואמינה, ולפיה חרף עבודתו כשוטר בתחנה הקפיד שלא להפעיל או לעשות שימוש בסמכויותיו כשוטר בנוגע לאירוע פרטי הקשור בסביבת מגוריו. המזכר הנ"ל תומך בעדות המתלון, כי בחר לטפל באירוע כמו "אזרח רגיל" מבלי לערב את זהותו כשוטר. זאת, חרף אי הנוחות הרבה שחש עקב היחס המעליב והמזלזל כלפיו, בסביבת מגוריו שם הוא מצפה ליחסי שכנות רגילים שאינם קשורים בעיסוקו.

17. בעניין זה נראה, כי הנאשם הקטין וצמצם בעדותו לגבי אופן התנהגותו במרחב הציבורי ובהקשר למתלון בפרט. הנאשם "תירץ" את הרעש בלילה שקדם לאירוע בבילוי משפחתי בסוכה, בחג הסוכות. אך במועד בו נעשתה הפניה למוקד **ת/1** לא מדובר היה בחג הסוכות ולא באירוע משפחתי.

18. בעניין זה, הנאשם מטיל אחריות על המתלון בגין יחסיהם העכורים מן העבר כשהוא לדבריו אינו יודע כלל מדוע המתלון נהג בו, כי שנהג ואין בדבריו שמץ נטילת אחריות. בעניין זה, דבריו הברורים של העד **אברהם** בחקירתו **נ/6** לגבי התנהגותו של הנאשם בדרך כלל, בפרט כשהוא תחת השפעת אלכוהול, מהווה תמיכה ברורה לתלונה ואינדיקציה נוספת לנוהגו של הנאשם להשליך אחריות מעל פניו ולא לעיין בתרומתו לאירועים.

19. הנאשם גם אישר בעדותו, כי האירוע במהלך הלילה היה מלווה בשתיית אלכוהול, ולדבריו שתי ארבע כוסות וודקה עם "רד בול". ראו גם אמרת הנאשם **ת/5** בה מתועדת התנהגות הנאשם תחת השפעת אלכוהול הן במעמד החקירה והן על פי דבריו, במעמד האירוע וכן עדות עד ההגנה **אברהם** בנוגע לכך. גם בנושא זה, במסגרת עדותו בבית המשפט הנאשם נטה לצמצם ולהמעיט ממידת ההשפעה של צריכת האלכוהול על התנהגותו, וכגורם שהוביל להסלמת האירוע-הסלמה שהיא בעוכריו.

עבירת האיומים

20. גרסת הנאשם היא לכאורה פשוטה ושוטת לב: הנאשם "לקח אחריות" על חלקו באירוע, כפי תפיסתו, קרי, שהגיב בלשון מאיימת לדברי הזלזול וההתגרות מצד המתלון. המתלון הגיב באלימות לעלבונות שהוטחו בו, דבר שחייב את הנאשם להגן על עצמו וכך נחבל המתלון.

21. כפי שיפורט להלן, לא ניתן לקבל גרסה זו של הנאשם לאירועים. מדובר בגרסה ממזערת ומצמצמת שאין בה נטילת אחריות של ממש, אלא דווקא הטלת אחריות על המתלון. המתלון הוא אשר מצא את עצמו מאוים פיסית ומילולית, לאחר שנקלע לאירוע בעל כורחו אותו יזם הנאשם שבחר להיצמד למכוניתו כשהוא בגילופין ולא איפשר בכך למתלון להמשיך בנסיעה. המתלון פעל להדוף מעל פניו ומתחום מכוניתו את הנאשם המאיים, התוקפן והשיכור, בעוד בתו הקטינה ישובה במכונית וחשופה להתנהגות זו.

22. ב"כ הנאשם עשה ככל יכולתו לסייע לנאשם בהגנתו, וחשף ככל יכולתו את הליקויים בטיפול המשטרתי באירוע ואת אי ההתאמות בין הראיות והעדויות. אך בסופו של דבר, אין בכל אלה כדי לפגום בליבת הראיות ולא נותר ספק של ממש באשמת הנאשם.

עדות עד ההגנה אברהם אוריאל עזריה

23. בעת האירוע נכח יחד עם הנאשם בן דוד וחברו הטוב, אברהם. עד זה נכלל במקור ברשימת עדי התביעה, אך נמחק ממנה והובא לעדות כעד הגנה. ב"כ הנאשם עתר בסיכומיו, בין היתר, לזכות את הנאשם בהתבסס על עדות עד ההגנה. אך עיון מדוקדק בהודעת העד במשטרה **נ/6** וכן בעדותו בבית המשפט מלמדים, כי למעשה עדות עד ההגנה היא הבסיס להרשעה ולא לזיכוי.

24. בראש ובראשונה, העד מתאר באופן ברור ומפורש, בדומה לעדות המתלון (ולעדת התביעה אורטל) כי הנאשם הכניס את פלג גופו העליון מבעד לחלון לתוך המכונית בה ישבו המתלון ובתו הקטינה. עובדה חשובה זו, שהיא ביסוד התנהגותו התוקפנית של הנאשם באירוע, הוכחשה על ידו מכל וכל.

25. מעשה זה, בצירוף התנהגותו הכללית של הנאשם באירוע, כפי שמתאר אותה עד ההגנה עצמו, ובצירוף הודאת הנאשם במלל המיוחס לו בכתב האישום ש"זיין" אותו ו"בוא אני ואתה נלך ואני אפוצץ אותך" - מהווים עבירת איומים מושלמת - הן במלל והן בהתנהגות, כפי שנוסחה בכתב האישום.

26. יש לדחות טענת הנאשם, כי ביצע עבירת איומים בנסיבות "מקלות" ובתגובה להתגרות מצד המתלונן. טענה זו נדחת בעדות העד **אברהם** עצמו: "...איחלו אחד לשני חג שמח אני שמעתי את זה התחילו לדבר על אתמול שהיה רעש כל הוודקה שעדיאל שתה צצה משום מה התחיל לקלל את השוטר לנזוף בו להרים עליו את הקול, אותו שוטר אמר לו עדיאל חבל עדיאל חבל ועדיאל ענה מי אתה בכלל חתיכת בן זונה שוטר מסריח יא חתיכת מלשין ואותו שוטר לא קיבל את זה ביפה כל זה" וראו גם בהודעתו במשטרה (נ/6 שורה 32 וכן שורה 48: "לא ידעתי שהם יגיעו לשלב הזה אני [שמעתי] שהם מאחלים חג שמח וזה [התקדמתי] חשבתי שהכל בסדר ואז ראיתי מכות אז באתי להפריד..."; שורה 58: "הוא היה שיכור דיבר הרבה שטויות...הוא אמר לו הרבה דברים הרבה קללות...").

27. עדות **אברהם** שוללת וסותרת את גרסת הנאשם, המתרצת את המלל שהפנה כלפי המתלונן ואת דבר האיום, בכך שהגיב להתגרות מצד המתלונן.

הנאשם העיד בעניין זה: "ראיתי את האוטו שלו והחלון שלו נפתח. עכשיו אני מסתכל, הוא פונה אליי ואומר לי 'מה כל הרעש הזה שעשיתם בקול רם?' הוא צועק עליי, אני מחזיר לו בצעקות..." (עמוד 27, שורה 11).

כאמור, על פי עדות עד ההגנה, לא כך התרחש האירוע. המתלונן פנה לנאשם באדיבות והחליף איתו ברכת חג. בהמשך שאל אותו לגבי הרעש בלילה. ולנוכח ניבולי הפה ודברי האיום של הנאשם אף ניסה להרגיעו ולהביא לסיום של האירוע מבלי להסלימו. ראו בעניין זה בעדות העד "עדיאל תיזהר, תיזהר" (עמוד 50)

כן ראו בעדותה של **אורטל** (עמוד 20): "...אל תדבר ככה ליד הבת שלי".

28. בגרסת הנאשם, איפוא, בכל הנוגע לחלקו הראשון של האירוע אין "נטילת אחריות" בגין חלקו, כנטען, אלא "הטלת אחריות" דווקא, על המתלונן.

29. הפער בין גרסתו המיתממת והמקטינה של הנאשם ובין התיאור שנמסר על ידי עד ההגנה עצמו (שגם בו לא נכלל דבר האיומים שהנאשם עצמו מודה בו) מעיבה על מהימנות הנאשם גם בבחינת יתר גרסתו.

לעומת זאת, עדות אברהם, מתיישבת היטב עם עדות המתלונן, שהנאשם הכניס את ראשו לתוך המכונית, תוך שהוא צורח ומקלל, והבל פיו הסריח מאלכוהול ובכך מחזקת את מהימנות גרסת המתלונן ותומכת בה.

30. מעשה האיום של הנאשם מורכב, כאמור, ממלל מאיים מפורש בנקיטת אלימות פיזית; ומהתנהגות מאיימת של הכנסת פלג גופו העליון של הנאשם לתוך מרחב המכונית בסמוך לנאשם, ובעת שבתו הקטינה יושבת לצדו ; בה בעת הנאשם מנבל את פיו וצועק, כשהוא מדיף ריח עז של אלכוהול, ומסרב לסגת.

31. מעשה האיום, בנסיבות המתוארות בכתב האישום עצמו ולא בנסיבות המיתממות שבגרסת הנאשם, הוכחו מעבר לספק סביר בתמיכת עד ההגנה ועל כן אני מרשיעה את הנאשם בעבירת האיומים המיוחסת לו בכתב האישום.

עבירת התקיפה החבלנית

פתיחת דלת המכונית

32. אין מחלוקת על כך, שבהמשך לחילופי הדברים בין הנאשם למתלון, המתלון פתח את דלת המכונית ויצא מהמכונית. המחלוקת היא, לגבי האופן שבו הדבר נעשה והאם מדובר במעשה תקיפה מצד המתלון (שאחריו המשיך להכות את הנאשם, כדברי הנאשם) או כמעשה של הדיפת הנאשם, בתגובה למעשה התוקפנות של הנאשם.

33. עוד אין מחלוקת על כך, שהחבלות בפניו של המתלון נגרמו כתוצאה מאגרופים שהטיח הנאשם בראשו. החבלות מתועדות בצילומים, נצפו על ידי השוטר שטרית, אושרו על ידי העד **אברהם** בחקירה וכן בעדותו בבית המשפט. המחלוקת היא, האם בשלב זה הנאשם פעל על מנת להגן עצמו מפני אלימות המתלון, בנסיבות המצדיקות את מעשיו.

34. כאמור, גרסת הנאשם היא, שהמתלון תקף אותו בכך שפתח את דלת המכונית בעוצמה באופן שפגע בו בפניו ואז חנק והיכה אותו. הוא, בתגובה, הגן על עצמו. אין חולק, גם לשיטת הנאשם, כי לא נחבל כתוצאה ממעשה פתיחת הדלת.

35. **המתלון** העיד בעניין זה: "...רציתי להמשיך לנסוע, הראש שלו בתוך הרכב שלי, הגוף שלו צמוד לרכב שלי, הוא לא זז. פתחתי את הדלת, עוד לא יצאתי מהדלת הוא לפת אותי, לפת לי את הראש ואת הצוואר והתחיל לתת לי אגרופים בראש..." (עמוד 46 משורה 2); "אני ביקשתי ממנו לזוז, הוא לא זז, ופתחתי את הדלת, מהרגע שפתחתי את הדלת לא הספקתי לצאת הוא פשוט תפס אותי ולפת אותי זה מה שהוא עשה ונתן לי אגרופים..." בזמן שהוא צמוד, בכלל שהוא לא נותן לי להמשיך לנסוע...ואני לא יכול להמשיך בנסיעה, כי אם אני אמשיך בנסיעה אני לוקח את הראש שלו איתי, אז ניסיתי להדוף אותו, להזיז אותו מהרכב וזהו, והוא לפת אותי ברגע שפתחתי". (עמוד 46 שורה 11).

36. **הנאשם** העיד בעניין זה: "אחרי כמה דקות [של צעקות וקללות מצדו של הנאשם, ע.ח.] אהרון פתח את הדלת בפנים שלי, אני מקבל מכה בראש ומועד כזה אחורה. אהרון דוחף אותי על האוטו שלו, על הדלת האחורית, חונק אותי ממש חזק עד שיש לי סימנים של ציפורניים שנתקעו כבר בעור. שריטות. חונק אותי, אני פותח את העיניים ורואה את אהרון מולי, דוחף אותו באגרופ, נותן עוד אחד ואז דוד שלי אוריאל בא ולוקח אותי משם".

37. העד **אברהם** העיד בעניין זה: "...אחרי שהסתובבתי ראיתי את הדלת של אותו מתלון פוגעת לעדיאל בפרצוף. אחרי זה ראיתי את עדיאל הולך כמה צעדים אחורה, אותו בן אדם יוצא בחוץ, מרביץ לעדיאל, מצמיד אותו צמוד לדלת, באתי והפרדתי... הפרדתי ביניהם ולקחתי את עדיאל אחורה, נפלה לי הבירה והלכנו משם" (עמוד 47 משורה 17); "...אך שהוא פתח את הדלת, תפס את עדיאל והצמיד אותו, חנק אותו, עדיאל יותר גדול אז הוא הביא לו כמה אגרופים" (עמוד 48 משורה 6) ומדגיש שכל האירוע ארך עשרים שניות.

38. כזכור, עד זה תיאר את התנהגותו התוקפנית והמאיימת של הנאשם, כשהוא בגילופין ופלג גופו העליון נכנס מבעד לחלון שליד מושב הנהג, שם ישב המתלון. העד מציין, שהנאשם נסוג לאחור **לאחר** פתיחת דלת המכונית ולא לפני כן. בכך, עדותו מתיישבת עם עדות המתלון, לפיה הנאשם לא הסכים לזוז לאחור ולא איפשר לו לעזוב את המקום ולהמשיך בנסיעתו. המסקנה המתחייבת היא, כי פתיחת הדלת על ידי המתלון נועדה להדוף את תוקפנותו המאיימת של הנאשם, שסירב לסגת, מתוך חלל המכונית ולהרחיק את הנאשם מהמכונית החוצה.

39. כעולה מתיאור התנהגותו הכללית של הנאשם, הוא זה שהיה במצב שבו שש אלי קרב, הוא זה שיצר פרובוקציה כלפי המתלון, קילל אותו ואיים עליו וסירב להפסיק את ה"פלישה" המאיימת לתוך חלל המכונית שם שהתה גם

הבת הקטינה ובכך גם מנע מהמתלון לסיים את האירוע ולהמשיך בדרכו.

40. לא נותר ספק בלבי, שלו נסוג הנאשם לאחר בשלב זה האירוע היה מסתיים בזאת והמתלון היה עוזב ברכבו את המקום. הנאשם הוא אשר גרם להימשכות האירוע והסלים אותו בהתנהגותו הנמשכת, וכעת מבקש להטיל את האחריות על כך על המתלון ולטעון שמעשיו היו "מוצדקים".

41. אינני מקבלת כלל את עדות הנאשם בבית המשפט לגבי **עוצמת** תקיפתו על ידי המתלון, לאחר פתיחת הדלת. הנאשם טען, כי המתלון חנק אותו בעוצמה רבה, שהותירה סימנים על צווארו וגרמה לו לטשטוש. לדבריו כשפקח את עיניו ראה את המתלון אל מולו והגיב במכת אגרופ, אחת או שתיים, ועזב את המקום.

ראשית, גרסת ה"חניקה" נולדה לראשונה בבית המשפט, ושונה משמעותית מגרסתו בחקירה שם הסביר שתקיפת המתלון היתה "כי זה הגיע לו"; בגלל הדלת בפנים; וכן כשפירט את החבלות שנגרמו לו - שריטה קטנה בעורף (עמוד 3 שורה 24 ואילך; עמוד 5 משורה 111; עמוד 6 שורה 124). כן ראו אמרתו הראשונית לשוטר **קלמיקוב** ב- **ת/4** (שאף עולה כדי "ראשית הודיה");

שנית, הגרסה אינה נתמכת בצילומים **נ/5** שאין בהם סימני חניקה או נעיצת ציפורניים, כנטען.

שלישית, גם גרסת העד **אברהם** במשטרה **נ/6** שונה בתארו התגוששות **הדדית** ולא מעשה אלימות חד צדדי כפי שתיאר בבית המשפט.

רביעית, העד **אברהם** מתאר שנאלץ להפריד את הנאשם מעל המתלון, באופן שגם גרם לבקבוק הבירה שהחזיק בידו להישמט ולהתנפץ על הרצפה. הנאשם לא הרפה בעצמו מהמתלון, כפי שטען.

42. **די בכל האמור לעיל על מנת לקבוע, כי הנאשם לא הראה שעומדת לו טענת הגנה המוכרת בחוק או כי קיים צידוק המוכר בחוק למעשיו. משאין מחלוקת כי מבחינה עובדתית, הנאשם הוא שגרם במכות אגרופ לחבלות על פניו של המתלון, לא נותר אלא להרשיעו בדיון.**

אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפה חבלנית המיוחסת לו בכתב האישום.

נסיבות הקשורות בביצוע המעשה ומחדלי החקירה

43. אלא שלא ניתן לסיים בכך:

כפי שנקבע לעיל, הנאשם הוא שהחל בהתנהגות האלימה כלפי המתלון, באופן בלתי מוצדק וגרסת הנאשם בעניין זה נדחתה.

גם מעשה פתיחת הדלת על ידי המתלון (בעוד הנאשם צמוד למכונית, מסרב לזוז ולא מאפשר את המשך הנסיעה, וגופו שפוף פנימה מבעד לחלון המכונית) מהווה, בנסיבות העניין, הדיפה מוצדקת ומידתית של מעשה התוקפנות הפולשני אותו יזם הנאשם. בנסיבות המתוארות, פתיחת דלת המכונית בהכרח היתה כרוכה במגע עם גופו של הנאשם, שסירב לסגת ולהניח למתלון להמשיך בדרכו. אינני מקבלת את טענת הנאשם בעניין זה, כי מדובר היה בתקיפה מכוונת ובלתי מוצדקת.

כאמור, אף לא ניתן לקבל את הטענה, כי פתיחת הדלת היתה בעוצמה שגרמה לפגיעה בפניו של הנאשם. טענה זו אינה נתמכת כלל בתמונות של הנאשם (נ/5) ואין מחלוקת, כי לא נותרה ולו חבלה זעירה על פרצופו של הנאשם.

44. הצדדים חלוקים ביניהם בשאלה האם מיד לאחר פתיחת דלת המכונית, ועוד בטרם הצליח לצאת ממנה, הנאשם תקף את המתלונן בראשו והמשיך ותקף אותו במכות נוספות, או שמא המתלונן הוא זה שתקף את הנאשם בכך שחנק אותו בצווארו, ולכן מעשי התקיפה הבאים של הנאשם היו תגובה מוצדקת לכך. כזכור, דחיתי לעיל את טענת הנאשם לגבי **עוצמת** ה"חניקה" ואין צורך לחזור על הדברים. די בכך, כדי לשלול טענת הגנה המוכרת בדין ביחס להמשך התנהגות הנאשם בכל הנוגע לשאלת **האחריות**.

45. עם זאת, השאלה האם מדובר בתוקפנות ובאלימות חד-צדדיים מצדו של הנאשם כלפי המתלונן **לכל אורך האירוע** או שמדובר במעשה תוקפנות - מילולי ופיסי - של הנאשם שהוביל בהמשך להתגוששות **הדדית**, במסגרתה היה לנאשם כח **עדיף**, עשויה להיות בעלת משמעות לעניין העונש.

46. הגם שבעניין זה, הנטייה היא לקבל את גרסת המתלונן ולדחות את גרסת הנאשם, לא ניתן לקבוע, מעבר לכל ספק סביר, שלאורך האירוע כולו המתלונן "**לא נגע**" בנאשם, כפי שהעיד. נותר ספק, אותו יש להניח לזכות הנאשם, גם אם רק לעניין העונש, כי לאחר שהמתלונן יצא מהמכונית התפתחה בין השניים התגוששות הדדית, שבה היתה ידו של הנאשם על העליונה.

47. לעניין שיקולי הענישה, לא הרי אירוע אלימות שבו מתחילתו ועד סופו הנאשם הוא האלים והמתלונן הוא פסיבי, כהרי אירוע אלימות שהחל בתקיפה מכוונת ולא מוצדקת מצד הנאשם, והמשכו התגוששות הדדית.

48. כפי שכבר קבעתי לעיל, עדות עד ההגנה **אברהם** בעניין זה מועצמת לזכות הנאשם ולגנות המתלונן וההתרשמות היא, כי על אף השתדלותו הכללית לומר את האמת, בעניין זה נאמנותו לנאשם, שהוא בן משפחתו וחברו הקרוב, הביאה להתאמת עדותו בעת המשפט לגרסת הנאשם. בעניין זה, יש להעדיף את תיאור העד במשטרה על פני עדותו בבית המשפט.

49. גרסת המתלונן מתיישבת יותר גם עם התיאור הכללי בדבר התנהגותו הבלתי מידתית והלא מווסתת של הנאשם בעת האירוע, וכן לאחריו בעת חקירתו - התנהגות אופיינית ומתאימה להיותו נתון תחת השפעת אלכוהול.

מצבו האמור של הנאשם בעת האירוע, בשים לב גם לאפיון המדויק שנמסר על ידי העד אברהם בחקירתו (נ/6, שורה 49: "הסגנון דיבור של עדיאל הוא עם קללות זה בדרך כלל ולא משנה מי מדבר איתו בלי קשר לשכרות שלו כשהוא שותה אלכוהול אז עוד יותר...") היה ככל הנראה מצב של דריכות-יתר, חוסר וויסות ושצר-רוח. הנאשם, מלכתחילה, יזם את האירוע כשהוא תוקפן ושש אלי קרב, ואף "הזמין" את ההסלמה באיומיו כלפי המתלונן. במצב זה, לא ניתן לשלול את האפשרות, כי הנאשם חווה את פתיחת הדלת על ידי המתלונן, בעוד הוא עדיין שעון על המכונית כמעשה של תוקפנות, ו"היענות לקרב", אליו "הזמין" את המתלונן באיומיו.

תפיסה סובייקטיבית שגויה ומוטעית זו מצד הנאשם, אמנם אין בה לסייע לו בשאלת האחריות, ואמנם הביאה לתגובת-יתר בלתי מידתית מצדו שלא ניתן להצדיקה, אך ניתן לקחתה בחשבון, בבחינת מידת **אשמו** של הנאשם, בשלב הדיוני המתאים.

עדות אורטל בינאשולי

50. מטעם המאשימה העידה העדה, שהיתה עדת ראיה באירוע. לכאורה, ניתן היה לצפות כי עדותה תשפוך אור על ההתרחשויות ותאפשר קביעת ממצאים ברורה. זאת, מאחר שמדובר בשכנה שהיכרותה עם המתלון שטחית יחסית (גם לטענתה כי קיים ביניהם קשר משפחתי רחוק (מנישואין קודמים לבת דודתה), שעולה, כי הנאשם כלל לא היה מודע לו) ושנקלעה למקום במקרה.

אלא שלא כך הדבר.

51. במסגרת עדותה, העדה עמדה על כך, שהנאשם היכה את המתלון בראשו דרך החלון, בעוד המתלון ישוב ברכבו. לדבריה, תוך כדי שהוא "מקבל מכות", פתח את הדלת (עמוד 21 שורות 26-30, עמוד 24 שורות 5-10). עוד לדבריה, משלב פתיחת הדלת, לא ראתה את המשך ההתרחשויות בשל ההתקהלות ובהמשך שמעה התנפצות בקבוק על הרצפה אך לא ראתה אותו.

52. המתלון עצמו אינו מתאר את האירוע באופן זה. המתלון מדגיש בעדותו, שההסלמה האלימה הפיזית של האירוע התרחשה **לאחר פתיחת הדלת**, ובעת שישב בתוך המכונית הנאשם איים עליו, קילל אותו וסירב לסגת, אך לא היכה אותו.

תיאור העדה את האירוע כחמור משמעותית מזה שהמתלון מתאר אותו, אינו מאפשר להסתמך עליה כעל עדות מדויקת, בין אם מדובר במי שהגזימה בתיאור או שהשלימה פערים בפרטים שלא ראתה או חוותה בעצמה, אלא מקום בו העדות נתמכת גם בראיות נוספות.

53. כאמור, הנאשם העלה טענה במסגרת הסיכומים, שמדובר בעדות "מוזמנת" על ידי המתלון, ועד כדי רמיזות לשיבוש ההליך על ידו. ייאמר באופן הברור ביותר, כי מדובר בטענה חסרת כל בסיס עובדתי שיש לדחות אותה במפגיע. לא מצאתי נימוק כלשהו המצדיק את הפגיעה, ולו ברמז, ביושרו האישי של המתלון או בדל ראיה למעורבות בלתי תקינה מצדו בחקירה.

54. ממילא, המתלון דבק בגרסה מינורית יותר לאירועים מזו שתיארה עדת הראיה ואם היה בעדותה של העדה להשפיע על הערכת המהימנות, הרי שהיא דווקא מחזקת את מהימנות המתלון, ולא הפוך. מכל מקום, במקרה זה, עדותה הבלתי-מתואמת של העדה, בסופו של יום, אינה מאפשרת קביעת ממצאים כלשהם משלא לובן היטב בחקירה ולא מצאתי הסבר לכך גם בסיכומי המאשימה.

55. אכן, צודק ב"כ הנאשם בטענותיו כי לא ניתן ללמוד מתיק החקירה כיצד הופיע שמה של העדה כמי שיכולה למסור עדות לגבי האירוע. בעניין זה נמסרו בבית המשפט הסברים מקבילים ושונים, אף אחד מהם לא נתמך בראיה בתיק ואין מנוס מהמסקנה, כי מדובר בחסר רשלני בתיעוד בתיק החקירה. חסר זה, פרנס בהמשך את התיזה שכוונה לפגיעה ביושרו האישי של המתלון, אך זאת, כאמור, ללא בסיס. ובסופו של דבר מדובר בעניין שולי.

56. אשר לעצם נוכחות העדה באירוע, המתלון עמד בחקירתו על כך שלא זוכר שראה את העדה במהלך האירוע עצמו, והבין בהמשך שראתה את האירוע מחלון דירתה (ולא מהרחוב עצמו, כפי שהעידה). למיטב זכרוננו של המתלון, היתה זו העדה שיצרה איתו קשר בהמשך היום וסיפרה לו על כך, ולא ידע להסביר מדוע שמה לא תועד בתיק החקירה. המתלון עמד על כך שהוא עצמו לא פנה אל העדה ולא יזם כל שיחה איתה לגבי האירוע (עמוד 50

ואילך).

בהמשך חקירתו הנגדית האינטנסיבית בסוגיה זו, העד הרבה להשיב שאינו זוכר והדברים מעורפלים.

57. העדה עצמה הכחישה כליל ששוחחה עם המתלון לאחר האירוע, מעבר לאותה שיחה עליה העידה באירוע עצמו. לדברי העדה, גם שוחחה עם השוטרים במקום והשיבה לשאלותיהם. העדה לא זכרה מתי ועל ידי מי נתבקשה להגיע למשטרה.

58. כאמור, בתיק החקירה אין תיעוד **כלשהו** כיצד ידעה החוקרת אגרנט לתאם את הגעת העדה לתחנת המשטרה שלושה ימים לאחר מכן (מזכר נ/3 מיום 27.9.18) - אם מדברי המתלון שמסר את פרטיה (כפי שניתן אולי להניח מנוסח המזכר נ/1 של השוטר אלסרי המלמד על שיחה קודמת עם המתלון לגבי זיהוי מעורבים בזירה, **שיחה שלא תועדה בתיק**); או מהסיירים שהגיעו לזירה, ולדברי העדה שוחחה איתם (כפי שניתן ללמוד גם מעדות השוטר קלמיקוב, שהעיד ששוחח עם שכן, אך לא תיעד את הדבר ובהמשך נשלח על ידי מפקד המשמרת לבצע סריקות).

59. כך או כך, העדה מסרה עדותה במשטרה ביום 27.9.18 ואין חולק על כך, שתוכן העדות אינו מתואם כלל עם גרסת המתלון, עד כדי כך, שהעדות אינה מתיישבת עם התלונה בנקודות מהותיות. על כן התיזה כי מדובר בעדות "מוזמנת" או מתואמת אינה מתיישבת עם העובדות הפשוטות.

אכן, לו נמצאה העדות, על פי תוכנה, כזו התומכת בגרסת המתלון באופן שמאפשר קביעת ממצאים על פיה, השאלה האם כיצד ומתי הגיעה העדה לתחנת המשטרה לא היתה שולית בהכרח, כמו גם העובדה שאמרתה הראשונה של העדה בזירה לא תועדה.

במצב כזה היה גם מקום לבחון את המשקל שיש לתת לתשובות הלא ברורות ובלתי סדורות של המתלון בנוגע לקשר שלו עם העדה ולתקשורת עמה לאחר האירוע.

אך בנסיבות הקיימות בתיק זה - מדובר בעניינים שוליים וממילא אין קביעת ממצאים על סמך עדות העדה.

60. בדומה, איני סבורה כי נחוצה הכרעה במקרה זה בשאלה, הכיצד המתלון לא זוכר את נוכחותה של העדה באירוע כלל, גם לא את שיחתם לאחריו (טענה שהעדה עצמה הגיבה לה בעדותה "זה לא יכול להיות"). אכן, הצעת המאשימה בסיכומיה מסתברת, ואפשר שאדם אינו זוכר פרטים לאחר אירוע סוער. ואולם, פער זה צריך היה להיות מלובן ומבורר בחקירה ולא בהשערות תיאורטיות של תובע מלומד בשלב הסיכומים. גם מבחינה זו קיים חסר בתיק בעימות פשוט שבין גרסאות שאינן מתיישבות זו עם זו ותיעוד ההסברים.

כך או כך, גם פער זה אינו תומך כלל בתיזת העדה המוזמנת, שכן העובדה שהמתלון כלל אינו ממקם את העדה בזירה, פוגע גם הוא באפשרות להסתמך עליה בקביעת ממצאים.

חוסרים נוספים במהלך החקירה

61. בשלב החקירה לא בוררו גם פערים משמעותיים שעלו בין עדות השוטר שטרית לשוטר קלמיקוב. בפרט, בדו"ח הפעולה של השוטר קלמיקוב (ת/4, ת/4א), שהגיע ראשון לאירוע, מיוחס למתלון שאמר, **שהחשוד** שבר בקבוק על הכביש ואיים עליו בשבר הבקבוק. דבר, שאין חולק שלא מיוחס לנאשם ושהמתלון לא ייחס לנאשם בהודעתו.

מפקד המשמרת, השוטר שטרית (שדו"ח הפעולה שלו לא הוגש), הגיע גם הוא לזירה מאוחר יותר והעיד ששמע מהמתלונן שהיה במקום **אדם נוסף** ששבר בקבוק בירה וזרק אותו לעבר המתלונן אך לא פגע בו (עמוד 12 שורות 3-4).

62. במצב דברים שבו אי התאמה גסה שכזו אינה מבוררת בחקירה, הדבר פותח פתח לטענות כלפי מהימנות נפגע העבירה במהלך המשפט - כפי שאכן נעשה במקרה זה. איני סבורה שיש באי ההתאמה בדוחו"ת השוטרים, כדי לפגום במהימנות המתלונן במקרה זה. כפי שצוין לעיל, לא ניכרה אצל המתלונן מגמת הפרזה או הגזמה. נהפוך הוא. אין כיום כל מחלוקת, שהעד **אברהם** נכח באירוע עם בקבוק בירה, וכי הבקבוק נפל על הרצפה והתנפץ במהלך האירוע (דווקא הנאשם בחקירתו, מכחיש את הדבר מכל וכל ומכנה את חוקרת "שקרנית" בהצגת שאלה בנושא זה). במצב הדברים אין מנוס מהמסקנה, כי התיעוד בדו"ח הפעולה של השוטר **קלמיקוב** הוא שגוי. כאמור, אין מדובר בפגם היחיד בהתנהלותו באותו אירוע. בד בבד, אין מנוס מהבעת צער רב על הטיפול החקירתי שלא ראה לנכון לברר את הפער בין השוטרים, ואל מול גרסת המתלונן.

63. בכל הנוגע להתרשמות מהחקירה, שנדמה שנערכה כמעט כלאחר יד, לא ניתן שלא לומר דברים ברורים, ולא בפעם הראשונה:

במצב שבו מחדלי חקירה פוגעים בהגנת הנאשם, ההלכות הנוכחיות מאפשרות, לעיתים אף מחייבות, להניח במקרים המתאימים הנחות עובדתיות **לזכות** הנאשמים ובכך להקלות ולו במעט את עוקצה של חקירה רשלנית הפוגעת בהגנת הנאשם.

אך גם פגיעה בנפגע עבירה, שתלונתו אינה מבוררת כדבעי ועקב כך עניינו איננו ממוצה או איננו מוכרע, היא פגיעה משמעותית. במקרה זה הדברים מודגשים אף יותר, שכן המתלונן, בשל עבודתו בשוטר בתחנת אשקלון, נחשף עקב כך לטענות מצד הנאשם בדבר התערבות בחקירה והתנהלות לא ראויה.

גם הפגיעה בציבור בכללותו היא פגיעה ממשית: בין בשל טיפול בלתי יסודי בפשיעה המקומית; בין בשל הקצאת משאבים עצומים בחקירות שאינן מניבות תוצאות של ממש (קרי, בירור האמת באופן מספק בבית המשפט) אלא תיקים המסתיימים בלא כלום; ובין בשל סיבוך ההליך המשפטי והארכתו, בשל עניינים שצריך ומוטב היה לתת להם מענה בשלב החקירה וטענות המועלות עקב כך.

64. לא מניחה את הדעת גם העובדה, שאף אחד מהשוטרים שהגיע למקום לא ציין את ההתקהלות ולא רשם את פרטיהם של מי מהמתקהלים שיכול לשפוך אור על האירוע, ודאי וודאי מי מהם ששוחחו עם השוטרים והשיבו לשאלותיהם (כפי שהעידה העדה אורטל, וכפי שעלה מעדות השוטר קלמיקוב).

פשיטא, שאיסוף שמות הקהל המתקבץ בזירת האירוע, בפרט מי מהם שיכול להוסיף פרטים על ההתרחשות עצמה, מחייב תיעוד בכתב. אכן, בעניין זה צודק העד שטרית בעדותו שבין אם מדובר בתקיפת שוטר ובין אם בתקיפת אזרח מטפלים באירוע "באותה מידה" (עמוד 17, שורה 14) ומידה זו, למרבה הצער, היא בלתי מספקת.

סוף דבר

65. סוף דבר, אני מרשיעה את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

66. אני מניחה לזכות הנאשם, בבחינת נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כי לאחר שמעשהו הפסול הוביל לכך שהמתלונן פתח את הדלת ויצא מהמכונית התפתחה בין השניים התגוששות הדדית שגם המתלונן נטל בה חלק, ואולם ידו של הנאשם היתה על העליונה במעשיו האלימים ותוצאתם כי נגרמו למתלונן החבלות המתוארות.

ניתנה היום, ד' חשוון תשפ"א, 22 אוקטובר 2020, במעמד הצדדים